

Meningsfæller, at jeg ligesom føler lidt med dem —, at det er lidt for megen Sejrglæde hos det ærede Medlem ganske at kaste de radikale til Side og sige: Moren har gjort sin Tjeneste, Moren kan gaa, Hofkryber som du er, værsgo! Jeg synes ikke, det er saa hensynsfuld en Behandling, som de Herrer have Krav paa. Jeg ved, man fra den Side er bleven betragtet som havende til Opgave at være Gødningsspreder for Socialdemokratiet. Det kunde dog være, at der var Brug for adskilligt mere Gødningssprederi endnu, inden Socialdemokratiet kan klare sig overalt i de Kredse, de sidde inde med, og i dem, de tænke paa at erobre.

Ved Folketingsvalgene have de altsaa, som det ærede Medlem for Ringsted har oplyst, ydet deres Kampfæller Støtte. Det er deres Venstregerning! Det er paa den Maade, de holde Venstres rene Flag frem udover Landet, at de skaffe Venstres Modstandere Sejren i en Række Kredse, Venstres Modstandere, som de Herrer radikale og vi, da vi stode i Parti sammen, i Venstrereformpartiet, gik samlede imod for 3 Aar siden. Saadan gik det ved Folketingsvalget. Og ved Landstingsvalget fik de Herrer Socialdemokrater ogsaa en Haandsrækning fra de radikale. Venstrereformpartiet stod i Randers med et Stemmetal, som i sidste Øjeblik var fordelt med 50, 50 og 49 paa de tre Kandidater. Socialdemokraterne havde 42 Stemmer, altsaa 7 mindre, end vi havde til den, vi gave det mindste Stemmetal. Man skulde dog mene, det var en selvsagt Ting, at naar Forholdet var det, maatte man sige: Venstrereformpartiet havde de tre Mandater før Valget, det har til hver af sine 3 Kandidater et ikke ringe Antal Stemmer udover det, Socialdemokraterne kunne mønstre, følgelig skal det have sine 3 Kandidater. Men de 13 radikale Venstremænd, som sikkert stode i Rapport til Ledelsen herinde — de ledes i alt Fald af en Mand, der indtil det sidste Valg har siddet i dette Ting —, sagde: Skønt Venstrereformpartiet har 49 Stemmer til sin tredje Mand og Socialdemokratiet kun har 42 Stemmer, bør de sidste have Manden hjem. En saadan Fremgangsmaade skulde dog kvalificere til en mere venlig Behandling end den, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds giver sine Kampfæller — jeg skal ikke sige Gødningsspredere.

Det ærede Medlem var saa inde paa en Betragtning, som han af og til har været inde paa, nemlig, at hans Parti vilde,

naar det gjaldt, støtte Ministeriet og Venstrereformpartiet. Den Tale have vi hørt overordentlig mange Gange ogsaa i det forrige Ministeriums Tid, og den forrige Konseilspræsident gav den Gang det ærede Medlem et Svar, som var udmærket godt. Jeg er det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) overordentlig meget forbunden for det Svar, han da gav Socialdemokraterne, og for adskilligt andet, som det ærede Medlem senere udtalte, nemlig i sin Tale ved Finanslovbehandlingen i Efteraaret 1904. Det ærede Medlem for Højrup sagde da som Konseilspræsident til de Herrer Socialdemokrater: „De Herrer ere ikke i Øjeblikket saa overordentlig talrige i dette Ting, og den Bistand, de Herrer kunne give ved deres Stemmer, er for intet at regne, den kan Regeringen undvære; men den Bistand, de Herrer kunne give og maatte give, hvis det var alvorlig ment at støtte Regeringen i Gennemførelsen af Forslaget om almindelig Valgret, skulde navnlig bestaa i, at man ikke ved stadig ondsindet og ubillig Kritik af Regeringen tidlig og silde nedbryder den Styrke, som er nødvendig, for at Regeringen kan gennemføre et Lovforslag af saa stor Rækkevidde“ — det var den kommunale Valgret, han havde talt om —, „og navnlig med saa mange Modstandere — som det, jeg har talt om.“ Saaledes svarede den tidligere Konseilspræsident det ærede Medlem. Det var den Gang. Nu kunne de Herrer sige: Vi vare da kun et ringe Tal, men vi ere blevne 24 siden. Men jeg vil sige, at hvis de 24 ikke skulde finde paa at stemme sammen med Højre imod de frisindede Forslag her i Tinget, men blot surmulende træde til Side og lade være at stemme, kunne vi klare os endda. Saadan talte Konseilspræsidenten til det ærede Medlem og hans Venner 3—4 Maaneder før Ministerskiftet. Disse gyldne Ord til Socialdemokraterne kunde maaske ogsaa have Ærind til den tidligere Konseilspræsidents nuværende Venner, dette, at ville de støtte Ministeriet, naar det gælder alvorlige Spørgsmaal, er det ikke saa meget om at gøre at raabe op i Tide og Utide, men det, det er om at gøre, er, at man undgaar at svække Ministeriet ved den idelige og stædige, ondsindede og uberettigede Kritik. Saaledes talte, som sagt, Konseilspræsident Deuntzer, og jeg glæder mig over, at vi have disse gyldne Ord i Rigsdagstidenden, og skal nævne, hvor de staa, for at saavel de Herrer Socialdemokrater som de Herrer af det radikale Venstre kunne vende